

Antònio Barral: un escriptor de Seròs

Un poeta acaba de morir a Seròs. Ningú a penes no el valorava però ell era un poeta popular com pocs ho havien estat. Les seues poesies, senzilles –que no simples– havien estat cantades pel poble. Una de les seues composicions era coneguda per la gent i fou recitada per la néta el dia de la festa major.

Són formes populars: mai no tingué una formació acadèmica, però la vida li ensenyà la revolució i la guerra. La paciència i el treball. La reticència de l'home d'esquerres a tants anys de dictadura. I era un pagès que escrivia. Era un escriptor i va morir aquests dies de finals d'abril, tan convulsos, de llums i de núvols. De fred i de vent.

A Seròs, Antoni Albà tothom l'anomenava Antònio Barral i aquest nom passà a ser el pseudònim literari. Publicà un llibre en vida i, com a bon poeta, en tenia un d'inèdit que algun jove amatent havia mecanografiat. Feia poesies per a les festes popu-

lars de les Apol·lònies i per als joves que es casaven. En Barral, la poesia servia humilment per al goig i per la festa. No sé si tots els poetes famosos d'ara poden dir el mateix.

Una tarda d'estiu vaig conversar amb ell sobre la seva memòria de la guerra: tenia un cap clar i una memòria fina. Era amable i enraonador. Amb la pell de les mans arrugada, feia explicacions exultants del temps de joventut. Va aprendre a llegir i a escriure amb *La solidaridad obrera*, un diari incendiari i abrandat de la CNT i amb una col·lecció de novel·les dita *Novela ideal*. Pertanyien a les Joventuts llibertàries. La utopia i l'ideal havien pres en les seves ànimes impressionables.

El cop d'estat de Franco el va enxampar de permís a Seròs. Ell feia el servei militar a Saragosa. L'atzar féu, doncs, que acabés trobant-se en zona republicana i amb el temps acabà incorporant-se a una columna volant d'Estat Català (Barral era catalanista i un bon jugador de futbol, per cert). Va es-

tar al front d'Aragó, a Monteoscuro, on es feien barraques excavades sota la roca argilenta i s'avorrien a les trinxeres. A vegades jugaven a escacs amb el sistema morse amb els companys de la CNT.

Barral feia de cuiner i per deferència als companys feia la guàrdia de 10 a 11.

Després s'incorporà a l'exèrcit popular i, llest com era, bregà per entrar a Transmissions. El tinent li preguntà:

– Amb què compta?

I ell respongué:

– Amb la força de voluntat!

– Molt bé! –digué el tinent– coneix l'alfabet morse.

– No!

– Doncs estudiï'!

Se'l va aprendre en un cap de setmana.

Antonio Barral va ser la victòria de la força de la voluntat. La seva memòria bé es mereix un homenatge.